N°. 74. A°. 1842.

DINGSDAG, den 13den SEPTEMBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 10 September 1842.*

Bij Zijner Majesteits besluit van 18 Junij ll., N°. 262, zijn ten verzoeke van DAVID NASSIJ, *Brieven van Legitimatie* verleend geworden aan zijne twee buiten echt verwekte Kinderen bij wijlen MARIA ANTOINETTA ISACK, met namen: GEERTRUIJDA ELISABETH IJSSAN en PIERRE CONSTANTIJN NASSIJ; te dien effecte, dat zij in allen opzigte van stonde aan zullen worden gehouden en erkend als zijne wettige Kinderen, en zullen genieten al de regten en voorregten, aan den staat van wettige Kinderen verbonden; des echter, dat deze wettiging geen effect zal hebben, met betrekking tot de erfopvolging van mogelijk opkomende nabestaanden, dan voor zoo verre deze in dezelve Legitimatie uitdrukkelijk zullen hebben toegestemd of zullen toestemmen, vermits ten opzigte van zulke nabestaanden de thans in kracht zijnde Wetten, in deze moeten worden toegepast.

En wordt hiervan op last van den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, de noodige aankondiging gedaan.

De Adjunct Gouvernements Secretaris,
A. KIKKERT SCHOTBORGH.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

FRANKRIJK.

PARIJS, 11 Julij.

De volgende bijzonderheden zijn getrokken uit de onderscheidene ochtendpapieren, welke, gelijk wel te denken is, opgevuld zijn met bijzonderheden omtrent de verpletterende gebeurtenis.

Omstreeks den middag zou de hertog van Orleans naar St. Omer vertrekken om verscheidene voor het oefenings leger korps aan de Marne bestemde regementen te inspecteren. Zijne rijtuigen waren ingespannen, zijne officieren stonden gereed. Op het Paveljoen Marsan werd alles tot die reis gereed gemaakt, waarna de prins zich naar de Hertogin van Orleans in de badplaats Plombières zoude begeven.

Ten 11 ure steeg de prins in zijn rijtuig met oogmerk om te Neuilly afscheid te nemen van den Koning, Koningin en de Koninklijke familie.

Het rijtuig, in hetwelk de prins was gezeten, was een cabriolet op vier wielen, in den vorm eener kales, bespannen met twee paarden, à la Daumont. Dit rijtuig was dat waarvan Z. K. H. zich bediende voor zijne wandelridden in de omstreken der hoofdstad. De prins was alleen; hebbende hij geenen zijner officieren vergund nevens hem plaats te nemen.

Op de hoogte der Porte Maillot gekomen schrikte het paard, waar de postiljon op was gezeten, en begon te galloperen. Weldra werd het rijtuig voortgerukt in de rigting van den weg de la Revolte. Ziende dat de postiljon niet in staat was om de paarden meester te worden, zette de prins den voet op de trede van het rijtuig, die zeer nabij den grond is en sprong vervolgens op den weg, genoegzaam ter halver lengte van de regtstreeks op de Porte Maillot aanloopende aan. De prins kwam met de beide voeten op den grond, maar de sterkte van den schok deed hem voorover vallen en met eenen geweldigen slag met het hoofd op de straatsteenen nederkomen. Z. K. H. bleef bewustloos op de plaast liggen.

Men snelde den prins te hulp en bragt hem in het huis van eenen aan den weg wonenden kruidenier tegen over de stallen van lord Seymour. Gedurende dien tijd was de postiljon de paarden meester geworden en keerde met het rijtuig terug om hetzelve ter beschikking van den prins te stellen.

Z. K. H. had zijn bewustzijn nog niet herkregen. Hij werd in eene der benedenkamers op een bed gelegd, terwijl tevens naar de eerste geneeskundige hulp werd omgezien. De niet ver van daar wonende doctor Baumy was degeen, die de eerste geneeskundige zorg aan den koninklijken lijder besteedde. Eene bewerkstelligde aderlating bragt geene verligting te weeg.

Inmiddels was de tijding van het ongeluk naar Neuilly gebragt. De Koningin was in allerijl te voet op weg gegaan; de Koning volgde haar. Z. M. had tegen 12 ure den raad van ministers op de Tuilerien moeten presideren; zijne rijtuigen stonden gereed; deze haalden HH. MM. in, die, vergezeld door Mev. de Prinses Adelaïde en de Prinses Clementine, per rijtuig den weg vervolgden tot aan het huis, waar de hertog van Orleans was binnengebragt en schier geen teeken meer van leven gaf. Men gevoelt beter dan beschreven kan worden de grootte der smart van HH. MM. op het zien van zulk een schouwspel.

Gedurende dezen tusschentijd was de doctor Pasquier, eerste chirurgijn van den kroonprins, aangekomen. Ook de hertog van Aumale was uit Courbevoie en de hertog van Montpensier uit Vincennes aangesneld.

Na den toestand van den gekwetsten prins te hebben onderzocht, verklaarde de geneesheer, dat dezelve hoogst gevaarlijk was. Men was bevreesd, dat er uitstorting van bloed op de hersenen had plaats gehad, waartoe ongelukkiglijk alle kenteekenen de meest gegronde bezorgdheid gaven. Met iedere minuut scheen de toestand te verergeren. De prins had niet een enkel oogenblik het bewustzijn teruggekregen. Alleenlijk hadden eenige onzamenhangend uitgesproken Duitsche woorden eene flaauwe hoop doen opvatten, die echter even snel vervloog.

De koning had berigt van het ongeluk doen brengen aan de ministers, die op de Tuilerien vergaderd waren, en die zich onverwijld naar Sablonville hadden begeven, in het huis waar Z. K. H. op sterven lag. De maarschalk hertog van Dalmatie, president van den raad, de maarschalk Gerard, de ministers van justitie, van buitenl. en binnenl. zaken, van marine, van financien en van openbaar onderwijs waren daar tegenwoordig. De kanselier van Frankrijk, de perfekt van policie, de luit.-generaal Pajol, de generaal Auprick, de officieren van het huis des konings en der prinsen waren toegesneld en toegelaten binnen de ruimte voor het huis, hetwelk door schildwachten was afgezet.

Ten twee ure, toen het gevaar dreigender werd, gaf de Koning bevel, dat H. K. H. de hertogin van Nemours zoude worden geroepen, die naar den wensch des konings te Neuilly was gebleven. Weinige oogenblikken daarna was de prinses met hare dames gearriveerd.

Geene pen is in staat om het ijzingwekkende tooneel te schilderen, hetwelk de kamer opleverde, naar welke de Kroonprins was gedragen. Op het oogenblik, dat de Hertogin van Nemours gekomen was om hare tranen met die harer familie te doen zamensmelten, lagen de Koningin en de prinsessen knielende voor het bed van den stervenden Prins, hare tranen en gebeden over dat geliefde hoofd uitstortende. De Prinsen snikten van tranen. De Koning, staande, onbewegelijk, de oogen gevestigd op het doodsbleeke gelaat zijns zoons, volgde in smartelijke angstige stilte den voortgang des kwaads. De volksmenigte buiten het paleis groeide elk oogenblik aan; zij was verstomd en verslagen. De pastoor van Neuilly en zijne onderhebbende geestelijkheid, door den Koning ontboden, hadden zich aanstonds naar Sablonville begeven.

Intusschen werd het leven van den Prins, onder den invloed van krachtig werkende geneesmiddelen, eenigermate gerekt. De levensgeesten bleven dalen, doch langzaam en niet zonder eene vreesselijke worsteling tegen eenen dood, die zoo veel jeugd ging met zich slepen. Een oogenblik werd de ademhaling vrijer; de pols sloeg merkbaarder; en daar bedroefde harten zich ook aan de geringste hoop hechten, begon men weder eenigzins te hopen en een oogenblik kalmte verscheen te midden van dit langdurige tooneel der droefenis. Maar deze schemering van hoop verdween spoedig. Ten vier ure was de kroonprins aan de ondubbelzinnigste teekenen van eene snel naderende ontbinding ter prooi. Ten half vijf ure gaf hij zijne ziele aan God terug, gezegend door de godsdienst, welke zijne laatste oogenblikken bijstond, in de armen van den Koning zijnen vader, welke zijne lippen op dat stervende voorhoofd had gedrukt, onder de tranen eener ongelukkige moeder, te midden van het gesnik en gekerm eener met droefheid overstelpte familie.

Toen de Prins den laatsten zucht geslaakt had, trok de Koning de Koningin in eene aan het sterfvertrek belendende kamer, waar de ministers, de maarschalken en de andere rijks grooten vergaderd waren. Allen vielen voor de voeten der Koningin neder. „Welk ongeluk voor mijn gezin!" riep H. M., „maar welk ongeluk ook voor Frankrijk!" En dit zeggende, kermde de koningin luid. Rondom haar was alles tranen, snikken, verslagenheid. De koning naderde den maarschalk Gerard, welke in tranen wegsmolt en drukte hem de hand met eene onbeschrijfelijke uitdrukking van vaderlijke droefheid, van bewonderenswaardige berusting in Godes wil en van echt koninklijke gelatenheid.

Middelerwijl was het stoffelijk overschot van den kroonprins geplaatst op eene met wit laken overdekte baar. De Koningin weigerde in haar rijtuig te stappen, zij verklaarde het lijk van haren zoon te willen volgen tot naar de kapel van Neuilly, waar zij verlangde, dat het ten toon gelegd wierd. Dien ten gevolge werd onverwijld eene keurkompagnie van het 17de regement ligte infanterie ontboden, om zich van weerskanten van den weg te scharen, waar de lijkstoet zou doortrekken; en zoo dienden die dapperen, welke den Prins in den bergpas der IJzeren Poort en op de hoogten van Monzaïa vergezeld hadden, thans tot eskorte van zijn lijk. Onderscheidene soldaten weenden. Allen herinnerde zich met welke

schitterende dapperheid de Hertog van Orleans aan viel, met welke kiesche en edelmoedige weldadigheid hij de noodige gestrengheid des opperbevels wist te temperen.

Ten vijf ure begaf zich de droevige stoet op marsch. De luitenant generaal Athalin ging de lijkbaar vooruit, welke door vier onderofficieren gedragen werd. Achter het lijk gingen te voet: de Koning, de Koningin, de prinses Adelaide, de hertogin van Nemours, de prinses Clementine, de hertog van Aumale en de hertog van Montpensier. Daarna kwamen de maarschalk Soult, de ministers, de maarschalk Gerard, de Generaals, de Officieren van het Huis des Konings en der Prinsen en eene ontelbare menigte, welke op het eerste berigt des onheils derwaarts gestroomd was.

De stoet trok alzoo door de laan van Sablonville, langs den ouden straatweg van Neuilly, en voorts door de geheele lengte van het Koninklijke park. De Koning had aan niemand het regt, willen afstaan om dezen eersten rouw van zijnen oudsten zoon te leiden. Aldus kwam de stoet, steeds vergezeld door de koningin, tot aan de kapel van het paleis, alwaar HH. MM. en HH. KK. HH., na voor het altaar nedergeknield te hebben, het lijk van den dierbaar afgestorvene onder de hoede van God achterlieten.

Des avonds had de gansche koninklijke familie den Koning verlaten. Alleen de kanselier en ministers zijn bij Z. M. toegelaten.

Ten zeven ure des avonds zijn de Heeren Bertin de Vaux, ordonnans-officier van den Kroonprins, en Chomel, eerste lijf-arts van den Hertog van Orleans, naar Plombières vertrokken, alwaar de Hertogin van Orleans het badsaizoen zoude doorbrengen.

Met den telegraaf is inmiddels aan den prefect van het departement der Vosges de droevige gebeurtenis medegedeeld, waarvan de bijzonderheden door den Heer Bertin de Vaux medegebragt zullen worden. Aan den prefect is de grootste omzigtigheid aanbevolen om de kroonprinses voor te bereiden tot den vreeselijken slag, die haar getroffen heeft.

Ten 9 ure hebben de hertogin van Nemours en de prinses Clementine, vergezeld door Mevrouw Angelet en den Heer luit.-generaal de Rumigny, insgelijks den weg naar Plombières genomen.

HH. KK. HH. zijn gelast, aan de hertogin van Orleans brieven van den Koning en de Koningin over te brengen.

Ten 9 ure hebben de kanseliers, de groot referendaris van de kamer der pairs en de Heer Cauchy, archivist van de kamer der pairs, zich naar Neuilly begeven, ten einde aldaar de dood-akte van den overleden prins op te maken.

Ten 10 ure heeft de hertog van Aumale, vergezeld door den graaf de Montguyon, aide de camp van den Kroonprins, op 's Konings last zich naar het paveljoen Marsan begeven, alwaar in 's prinsen tegenwoordigheid de papieren van Z. K. H. zijn verzegeld geworden.

De Heer kommandant de Laure, ordonnans officier des konings, is naar het kasteel Eu vertrokken, met last om HH. KK. HH. den graaf van Prijs en den hertog van Chartres naar Parijs terug te brengen, die in gezegde residentie het saizoen der zeebaden zouden hebben doorgebragt,

Ten 11 ure des avonds is de hertog van Aumale op het kasteel van Neuilly teruggekomen, alwaar Z. K. H. met den hertog de Montpensier zijn verblijf heeft gevestigd.

Aan den hertog van Nemours is eene estafette afgevaardigd, en naar Toulon is het bevel opgezonden om eene stoomboot naar de Siciliaansche kusten te doen vertrekken, alwaar het eskader van den admiraal Hugon ondersteld wordt in dit oogenblik gestationeerd te zijn, en bij hetwelk de hertog van Joinville zich bevindt.

Zoodanig is het verloop van den dag van 13 Julij geweest, die gesteld zal worden onder de meest noodlottige dagen, welke deze reeds lange regering hebben gekenmerkt, in welke zoo vele grievende beproevingen zich met zoo vele gunstbewijzen hebben vermengd. De dood van den Hertog van Orleans zal met onherstelbare smart de laatste levensjaren verbitteren, — en mogen zij vele zijn! — van eenen Koning, zoo grootmoedig van hart, die zoo vele gevaren van allen aard over zijn hoofd heeft zien voorbij gaan, en die nimmer is aangedaan geworden dan door die, welke zijne kroost bedreigden. »Ach, ware ik het geweest!" zeide de Koning, terwijl hij het stervende ligchaam zijns zoons in zijne armen hield. —

— — De dag van 13 Julij zal geene minder diepe sporen achterlaten in de ziel dier bewonderenswaardige Koningin, welker eerste kreet, bij eenen zoo grooten slag voor het moederlijk hart, voor haar land, was! »Welk eene vreeselijke ramp voor Frankrijk!" heeft zij uitgeroepen. Ja, die ramp is groot, niet wij zullen in een staatkundig belang, trachten die ramp minder vreeselijk te doen voorkomen; het onheil is onberekenbaar groot, en zal door geheel het land worden gevoeld. Maar, later zullen wij welligt den moed hebben, om aan dat land alle de gronden tot gerustheid op te sommen, welke aan hetzelve overblijven, alle de jeugdige en hechte verwachtingen te tellen, die dezen onherstelbaren slag hebben overleefd. — Des avonds zijn alle schouwburgen gesloten geweest.

DUITSCHLAND.

Berlijn, 13 Julij.

Men meldt van Smirna dd. 19 Junij, het volgende:

De Dagbladen der regering hebben weder naar hunne gewone wijze hunne berigten over de voorvallen op het eiland Kalymnos medegedeeld. Ziehier de ware toedragt der zaak. Hussein-bey, de bevelhebber eener aldaar gestationeerde Turksche oorlogsbrik, was verliefd geworden op de schoone dochter van eenen primaat des eilands, Andrea Ismaël. Het meisje wees zijne aanzoeken af, en klaagde aan haren vader over zijne vervolgingen, waarop deze zijne dochter op eene veilige plaats verbergen liet. Vertoornd over het mislukken zijner pogingen, liet Hussein-bey een gedeelte zijner manschappen aan land zetten, en alle woningen, waar hij vermoeden kon dat het meisje verborgen was, doorzoeken. Daar dit vruchteloos bleef, trachtte hij een ouden knecht des huizes door stokslagen tot verraad te dwingen; deze bleef echter zwijgen en stierf onder de mishandelingen. Na verloop van eenige dagen gedroeg zich Hussein bey alsof hij alles vergeten had, verzoende zich met Andrea Ismaël, en noodigde hem op zijn schip ten eten. Naauwelijks had de grijsaard plaats genomen of een soldaat sloeg, op een wenk van Hussein bey, hem het hoofd af, waarop het ligchaam aan den oever gebragt en daar nedergelegd werd. Het gezigt van het lijk wekte echter de woede der voorbijgangers zoodanig op, dat de matrozen, welke het aan land hadden gebragt, reeds op de terugvaart met steenen geworpen en vijf hunner gedood, benevens vier zwaar gewond werden. De brik vuurde om hunnen aftogt te dekken twee karsetsen af, en wondde eenige bewoners van het eiland. Nu heeft de geheele bevolking de wapenen opgenomen en zich in het gebergte teruggetrokken. Met spanning ziet men de maatregelen te gemoet, waartoe men in Konstantinopel besluiten zal.

— Van Petersburg meldt men dd. 25 Junij.

De binnen weinige dagen hier plaats hebbende viering van het zilveren huwelijksfeest Hunner Keizerl. Majesteiten zal, naar men van onderscheiden kanten verneemt, op het aan de Finsche golf romanesk gelegen in de laatste tijden merkelijk vergroote en verfraaide lustslot Peterhof met ongekenden luister worden voltrokken. Ter veraangenaming van het verblijf der hooge vreemde gasten, zullen gedurende vele dagen verschillende grootsche verlustingen worden gegeven. Ten einde de vertooningen van onzen Franschen Schouwburg gedurende de feestelijkheden een schitterend bezoek te verzekeren, is de beroemde Mlle. Rachel voor 18 gastrollen geëngageerd. Zij zal onmiddelijk voor het feest hier aankomen.

Publicke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

Vrijdag, 9 September 1842.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Hof Straat*, Lr. E. N°. 149; aankomende H. M. TULL. — *f*100. — J. J. BENNERNAGEL.

ADVERTENTIËN.

Fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen op Donderdag den 15den dezer, des namiddags ten 1 ure, door den Vendumeester S. A. C. FLU, doen verkoopen:

De *GOEDEREN*, gevonden in de *desolate* Boedels: JAN SERVAS; PREMIERRE van DANIEL JACOBS; WOUTER van HARDERWIJK; ESTHER van RODIER en ADRIANA CREMER.

En vermits in die Boedels geene genoegzame Goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet kunnen worden opgeroepen.

Paramaribo, den 10 September 1842.

M. N. ARLAUD
2de Commies.

(29769) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 16den September 1842, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *ERF*, gelegen aan de *Gravenstraat*. Lr. B. N°. 70; aankomende A. L. HEEREMANS.

De Slaven, met namen: *Eva*, *Lucia* en *Marius*; aankomende de Weduwe M. H. BRANDON, gebore CONTINHIO.

Paramaribo, den 12 September 1842.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(29183) De Ondergeteekende roept bij deze op, diegenen welke iets te vorderen hebben, van de bestaan hebbende Firma van M. & S. A. WITTERING, om na inzending der blanco rekeningen betaling te erlangen; en worden tevens diegenen welke aan dezelve schuldig zijn, verzocht, om vóór den afloop der Vacantie van den Hove het verschuldigde te voldoen, zullende na dien tijd, tot bespoediging der liquidatie, tot vervolging worden overgegaan.

De nog voorradige **GOEDEREN**, bestaande in een partij *KOFFIJZAKKEN*, Katoen Zakkendoek, Vrieschbont, Cambricqs, Vijlen, Schaven, Houwelen, Schoppen, Kam- en Steekbijtels, Slijpsteenen, ijzeren Suikertesten, (Carrons), Dommekrachten, ijzeren Potten, taaije-, brosse- en zoom Spijkers; enz., enz.

Zullende gedurende deze maand tot *ZEER VERMINDERDE* prijzen verkocht worden.

Paramaribo, den 10 September 1842.

S. WITTERING,
Voor de liquidatie van M. & S. A. WITTERING.

** Kennisgeving.

(29717) De VERLOTING van *GOUD-* en *ZILVERGOED* van den ondergeteekende, zal plaats hebben, op Donderdag den 22sten dezer, des avonds om 7 uren, ten huize van den Heer J. EMANUELS.

Paramaribo, den 5 September 1842.

M. BARENDS Jr.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 7den dezer, de Nd. Am. Brik *Washington*, Kapt J. G. Mumford, naar New-Bern; lading: 177 vaten Malassie.

Den 10den, het Schip *Phoenix*, Kapt. J. J. Gorter, naar Amsterdam; lading: 79 vaten en 1902 balen heele- en 242 balen gebroken Koffij, 43 balen schoone- en 1 dito vuile Katoen.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.